

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Ch. Ch.**, zastoupený Mgr. Filipem Schmidtem, advokátem se sídlem v Praze 9, Čihákova 871/15, 190 00, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 936/3, poštovní přihrádka 21/OAM, 170 34, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2013, č. j. 45 Az 3/2012 - 29,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2013, č. j. 45 Az 3/2012 - 29, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá, aby byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2012, č. j. OAM-133/LE-BE02-PA03-2012, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu).

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že se soud se žalobními námitkami zcela nevyrovnal a k některým podal výklad na základě nesprávného zhodnocení důkazů. Stěžovatel má zejména za to, že soud v napadeném rozhodnutí zcela chybně a v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu potvrdil nezákonný postup správního orgánu při vyřizování stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích apeluje na správní orgány a krajské soudy, aby k aplikaci ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu přistupovaly eurokonformním způsobem: „*Eurokonformní výklad ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu musí být následující: jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, je-li z postupu žadatele patrné, že ji podal (POUZE) s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání ke trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a pokud žadatel neprokáže opak*“. V dalším rozsudku ze dne 30. 12. 2008, č. j. 8 Azs 37/2008-80, pak soud připomíná, že „*jen takový výklad je v souladu s články 13 a 18 Směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní*

příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany, (dále jen „kvalifikační směrnice“), ve spojení s článkem 23 odst. 4 písm. i) a j) Směrnice Rady č. 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005, o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka, (dále jen „procedurální směrnice“). Použití § 16 odst. 2 zákona o azylu vyžaduje třístupňový test: (1) zda broží žadateli vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, (2) zda mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a (3) zda je z postupu žadatele patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal „pouze“ s cílem vyhnout se tomuto brožícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny. Tyto tři podmínky musí být splněny kumulativně; v případě nesplnění byť jedné z nich nelze § 16 odst. 2 zákona o azylu aplikovat.“

Stěžovatel v žalobě namítal, že správní orgán postupoval při hodnocení třetí podmínky aplikovatelnosti ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu (tj. otázka, zda žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění) nesprávně a účelově hodnotil a používal důkazní prostředky, jako např. z kontextu vytrhané části výpovědi stěžovatele, kteréžto části správní orgán následně zcela nesprávně a často i nelogicky spojoval a následně z nich vyvozoval nepravdivá hodnocení. Soud se však v napadeném rozhodnutí touto skutečností nezabýval.

V žalobních bodech, jejichž rozsahem je soud v přezkumu vázán, žalobce mimo jiné tvrdil, že odůvodnění správního orgánu je v některých bodech nelogické, manipulativní ale zejména nesprávné. Stěžovatel v žalobě namítal, že správní orgán jeho výpověď a poskytnuté údaje ve svém rozhodnutí účelově vyložil jinak, než byly stěžovatelem míněny, nebo dokonce vyřčeny, kdy např. odkazoval na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu: „*Spekulativnost jeho (tj. žalobcových) úvah lze doložit také jeho tvrzením během pohovoru v řízení o mezinárodní ochraně, že při dalším politickém vývoji, který dnes v Thajsku nelze předpokládat, by mu brožilo nebezpečí ze strany policie a armády ... Na jednom místě pohovoru uvádí také, že zmíněné „Červené košile“ jsou stranou, potom tvrdí, že tomu tak není, že nemají žádnou strukturu, že neexistuje žádná členská základna atd.*“ Stěžovatel uvádí, že v jedné části pohovoru uvedl, že „Red Shirts“ jsou skupinou (při překladu z angličtiny slovo skupina a strana mají stejné synonymum „party“), při jiné otázce poté uvedl, že „Red Shirts“ nemají strukturu. Na to reagoval stěžovatel v žalobě tím, že „Red Shirts“ byly v kritickém období krize v Thajsku polopolitickým uskupením, členové následně byli pronásledováni a sdružovali se pouze (z logických důvodů) neoficiálně. Stěžovatel tak správnímu orgánu celkem detailně popisoval situaci v Thajsku, v důsledku které mu hrozí nebezpečí, avšak správní orgán části jeho výpovědi ve svém rozhodnutí použil zcela účelově a označil je za spekulativní, a to i přesto, že jsou zcela prokazatelně pravdivé, na což stěžovatel v žalobě poukazyval. Za další správní orgán sám v citované části rozhodnutí uvádí, že stěžovatel při výpovědi uváděl i konkrétní hrozby a iniciátory těchto reálných hrozeb pro stěžovatele (policie, armáda). Soud však v napadeném rozhodnutí nesprávně uvedl, že stěžovatel nebyl schopen srozumitelně vysvětlit důvody svých obav, a z tohoto důvodu tedy tyto obavy lze stěží považovat za pravý důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Stěžovatel tak i nadále trvá na tom, že z obsahu spisu jasně vyplývá, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal nikoliv s úmyslem vyhnout se správnímu vyhoštění, jak již uváděl v žalobě, a správní orgán svým postupem porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s ustanovením § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť nebyly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu.

Navíc soud dále v napadeném rozsudku uvádí: „*Žalovanému nelze za situace, kdy žalobce není schopen své problémy specifikovat, vytkat, že ve vztahu ke skupině „Red Shirts“ nezjišťoval relevantní skutečnosti, neboť bylo dostatečně prokázáno, že tyto problémy byly důvodem pro podání stížnosti.*“ K tomu stěžovatel namítá, že pokud soud uznává, že důvodem pro podání stížnosti byly stěžovatelem

pokračování

tvrzené důvody, nebyly tím splněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu a soud tak měl rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Stěžovatel má dále za to, že soud, stejně jako před ním správní orgán, nijak nerozporovaly několik zásadních skutečností. Soud vzal zjevně za prokázané, že jmenovaný je občanem Thajska. Nijak rozporována nebyla ani příslušnost a podpora stěžovatele k hnutí „Red Shirts“. Přitom právě se svojí podporou uvedenému uskupení spojuje stěžovatel své obavy z pronásledování (např. policií nebo armádou).

Za této situace tak nebylo možno položit rovnítko mezi pravdivými údaji tvrzenými stěžovatelem a jejich nepravdivým odmítnutím správním orgánem na jedné straně a neexistencí odůvodněného strachu z pronásledování, jak to učinil soud v napadeném rozhodnutí. Podstatou zákonné úpravy totiž je poskytnout ochranu těm osobám, které mají opodstatněný (tedy objektivně doložitelný) strach z jednání (státu či soukromých osob za určitých podmínek) ohrožujícím je na životě, resp. základních lidských právech (a to ze zákonem stanovených důvodů). Podstatou udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu (či deklarace uprchlického statutu ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků) je ochranu poskytnout, pokud osoba (vzhledem ke svým osobnostním vlastnostem a životním okolnostem) by ve státě původu mohla být přiměřeně pravděpodobně pronásledována. Jinými slovy, i bez ohledu na neznalost správního orgánu a následnou nesmyslnost interpretace výpovědi stěžovatele správním orgánem, bylo nutno ověřit, zda odůvodněný strach z pronásledování není dán z důvodů jím zejména tvrzených a správním orgánem i soudem nerozporovaných - tedy jeho podporou hnutí „Red Shirts“.

Přitom stěžovatel trvá na tom, že tyto jím od počátku uváděné hlavní důvody obav nijak, resp. v souladu se zákonem v kontextu zpráv o zemi původu, hodnoceny nebyly. Pokud soud tedy neměl pochybnosti o občanství stěžovatele, ani jeho spojení s hnutím „Red Shirts“, pak v hodnocení mezinárodní ochrany nebylo možno správnímu orgánu posvětit jejich úplné ignorování.

Dále stěžovatel poukazuje například na rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 106, kde soud uvedl: *„žalovaný v tomto směru nehodnotil důkazy komplexně, když tvrzení stěžovatelky vyvracel pomocí zpráv, které si ke posouzení vybral, a které podporovaly jeho závěr o neexistenci podmínek pro neudělení azylu stěžovatelce, a ke jiným zprávám popisujícím situace v zemi původu stěžovatelky opačně či rozdílně, již nepřiblížil. Právní hodnocení věci, jež žalovaný zaujal ve svém rozhodnutí, je tak opřeno o skutkový stav, který nemá oporu v soubornu podkladů, které žalovaný opatřil. Tímto Nejvyšší správní soud vůbec nemínil zpochybňovat princip volného hodnocení důkazů, jímž byl postup správního orgánu podle § 34 odst. 1 správního řádu ovládnán. Nejvyšší správní soud žalovanému toliko připomíná, že důsledkem zásady volného hodnocení důkazů nemůže být absentující zdůvodnění toho, proč ke určitým relevantním okolnostem správní orgán přiblížil, a ke jiným nikoli, resp. toho, co jej vedlo k tomu, že jistým skutečným příkládá určitý význam a jiným nikoliv.“*

Stěžovatel tato pochybení považuje přitom za zcela zásadní, protože, jak uvedeno výše, jeho spojení se skupinou „Red Shirts“ nebylo vyvráceno (ani rozporováno) a z výše uvedeného jasně plyne, že osoby s těmito charakteristikami v Thajsku byly a jsou pronásledovány, a to nejrozumnějšími způsoby, jejichž výčet nelze plně vyčerpávat. Nadto je důležité zopakovat, že správní orgán nejen že důkazy (včetně výpovědi stěžovatele) nehodnotil komplexně, nýbrž se jimi vůbec nezabýval a nezohlednil je.

Z těchto důvodů stěžovatel žádá Nejvyšší správní soud, aby rozsudek krajského soudu zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že v případě stěžovatele bylo dostatečně zřejmé, že svou vlast opustil dobrovolně a žádost o udělení mezinárodní ochrany použil v rozporu s účelem institutu azylu, a že tedy správní orgán nijak nepochybil, zamítl-li jeho žádost jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. Správní orgán je i nadále názoru, že se stěžovateli nepodařilo přesvědčivě a věrohodně prokázat, že byl ve své zemi původu jakkoliv pronásledován z azylově relevantních důvodů, ani že by mu v případě návratu do vlasti takové pronásledování mohlo hrozit. Správní orgán s ohledem na postup jmenovaného shledal, že tento podal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. O účelovosti jeho postupu svědčí dle názoru správního orgánu především skutečnost, že jmenovaný svou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až po mnoha letech od svého vstupu na území České republiky, přičemž od roku 2001 se jednalo o pobyt nelegální. Správní orgán konstatuje, že skutečnosti, které jmenovaný uvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, mu byly známy již dříve a v podání žádosti mu nebránily žádné objektivní okolnosti. Správní orgán odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 137/2004, ze dne 22. 9. 2004, v němž se uvádí, že je pravdou, že zákon o azylu nestanoví povinnost požádat o azyl ihned po vstupu na území republiky, ovšem vzhledem k tomu, že institut azylu slouží k ochraně před pronásledováním v zemi původu, je nanejvýš logické podání takové žádosti ihned potom, kdy se osobě pronásledované, či osobě důvodně se pronásledování obávající, podaří vstoupit na území země, která je schopna mu poskytnout nezbytnou ochranu. V průběhu správního řízení nevyplývala žádná skutečnost, pro kterou lze udělit mezinárodní ochranu ve smyslu ustanovení § 12 nebo § 14a zákona o azylu a stěžovatel neuvedl ani důvody pro obavu z vážné újmy po návratu do vlasti, pro které by mu měla být udělena doplňková ochrana. Ani to, že by stěžovatel chtěl žít v České republice se svojí českou přítelkyní, není důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán sděluje, že se nedomnívá, že by při svém postupu porušil stěžovatelem uvedená zákonná ustanovení a nedomnívá se tedy, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nezákonné nebo že by byl jmenovaný nějakým způsobem zkrácen na svých právech.

Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti a přijatelnosti kasační stížnosti, přičemž předně podotýká, že je třeba tyto instituty odlišovat a dále také ve spojení s přípustností posuzovat důvodnost kasační stížnosti. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (ustanovení § 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti je potom otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné, ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Protože Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je přípustná, zabýval se otázkou, zda kasační stížnost podstatně přesahuje svým významem vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

pokračování

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla již jednou poskytnuta soudní ochrana individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci, přičemž další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru jeho právní ochrany, ale je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006, přístupný na www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s., ale také uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Zmíněné pochybení výrazné intenzity bylo shledáno v projednávané věci, a proto kasační stížnost byla shledána přijatelnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další

případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 - 46, www.nssoud.cz).

Soud konstatuje, že žalovaný zamítl žádost stěžovatele jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, které se aplikuje v případě, jestliže, je-li z postupu žadatele patrné, že ji podal s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a pokud žadatel neprokáže opak.

Posouzením žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané až ve chvíli, kdy stěžovateli hrozí vyhoštění, se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48 (příst. www.nssoud.cz), v němž dospěl k závěru, že v takovém případě existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová. Žadatel však může prokázat nejen, že žádost nemohl podat dříve, ale (nezávisle na tom, že ji mohl podat dříve) rovněž, že ji nepodal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. V tomto případě leží důkazní břemeno výhradně na žadateli. Žalovaný ve věci nyní projednávané shledal, že stěžovatel toto důkazní břemeno neunesl.

Jakkoli je pravdou, že tak stěžovatel učinil až s časovým odstupem, poukázal na důvody, které by mohly být relevantní při posouzení otázky udělení azylu, resp. poskytnutí doplňkové ochrany. Bylo tedy věcí správního orgánu, aby zjistil všechny dostupné informace o situaci v zemi, zejm. postavení a činnosti stěžovatelem uváděného hnutí, resp. politického seskupení „Red Shirts“; teprve na základě jejich vyhodnocení mohl učinit závěr, zda obavy stěžovatele jsou oprávněné a důvodné a mají oporu ve zjištěném stavu věci, anebo zda jsou jeho tvrzení pouze účelová. Pokud tak správní orgán neučinil, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností; setrval-li na odůvodnění žalovaného poté i krajský soud, nelze než jeho rozhodnutí označit za nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

V novém rozhodnutí rozhodne Krajský soud v Praze i o nákladech řízení o kasační stížnosti (ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2013

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu